

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det, jeg forklarede på samrådet, og som jeg gerne vil gentage i dag, er, at den store stigning rent faktisk fandt sted, inden loftet over kontanthjælpen blev indført, og derfor kan man jo ligesom ikke forklare den store stigning fra 2002 til 2003 med loftet over kontanthjælpen, når det ikke var indført.

Der vil jeg gerne endnu en gang påpege, at jeg synes, det er sådan lidt, ja, jeg vil bruge ordet useriøst, når hr. Rasmus Prehn bliver ved med at holde fast i, at det så skulle være det, der er forklaringen.

Det kan godt være, at der i nogle udsættelsesager her de senere år kan være den sammenhæng, men det ved vi simpelt hen ikke nok om, for vi ved ikke, hvad baggrunden er for udsættelsesagerne, og det er jo så det, jeg har sat mig for at få mere viden om.

Rasmus Prehn (S):

Jeg er noget ked af at blive kaldt for useriøs, specielt når det er sådan, at jeg til grund for min argumentation lægger den rapport, ministeren selv har foranlediget, hvor man har spurgt en række kommuner: Hvor stort er omfanget af jeres problem, og hvad tror I det er problem skyldes? Og der er det altså, at Århus Kommune nævner, at de mener, at det kan være kontanthjælpsloftet. Det synes jeg da at ministeren må tage alvorligt.

Jeg sagde jo ikke i min argumentation, at jeg ikke mente, at der også kunne være andre årsager; der har jeg jo respekt for, at de ting, som ministeren argumenterer for, også kan spille ind, at det er nogle, vi må tage alvorligt og gøre noget ved. Men jeg vil bare sige, at ministeren var meget kategorisk i sin afvisning af, at det kunne skyldes kontanthjælpsloftet, og der er det da interessant, at den rapport, ministeren selv har foranstaltet blev lavet, bl.a. peger på, at det kunne være årsagen. Har ministeren slet ikke en kommentar til det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg var meget kontant i min afvisning af, at årsagen kunne være loftet over kontanthjælpen, før det trådte i kraft. Den store stigning fra 2002 til 2003 kan ikke forklares med loftet over kontanthjælpen, i og med at det ikke var trådt i kraft på det tidspunkt, og det var jo det, jeg var meget klar og kontant omkring.

Jeg kan ikke sige noget om, hvad årsagerne så er de efterfølgende år, hvor der jo også har været

en mindre stigning i tallene; der vil jeg ikke afvise, at det spiller ind. På den anden side kan jeg heller ikke sige, at det lige netop er årsagen, for det ved vi ikke noget om. Der kan være mange forskellige ting, der gør sig gældende, ikke alene i forbindelse med de ting, der kan spille ind, når der sker en udsættelse, men jo også i forbindelse med de forandringer, der kan være i familien med hensyn til økonomi eller på grund af skilsmisse eller andre ting.

Formanden:

Så er det fru Lissa Mathiasen som medspørger.

Lissa Mathiasen (S):

For hver evig eneste måned, der går, er det altså nye familier og nye børn, der kommer til at opleve et brud i familien; de bliver smidt ud af den bolig, de har, og har ikke nogen alternativ bolig at flytte til. Det er en meget alvorlig oplevelse for et barn, det er en meget grim begivenhed for enhver familie.

Jeg må nok sige, at ministeren ikke ligefrem rider, den dag ministeren sadler, for man kunne måske fra ministerens side så allerede i januar, da vi havde samrådet, have sagt, at nu sætter vi en tilbundsående undersøgelse i gang.

Ministeren får nogle svar efter den første undersøgelse, men de giver ifølge ministeren ikke rigtig noget godt nok svar. Så sætter vi en ny undersøgelse i gang – ministeren taler nu om slutningen af året.

Hvor længe skal de her mennesker, som ved at der er en truende opsigelse foran dem, vente på, at vi hjælper dem? Det kan godt være, at det ikke kun skyldes kontanthjælpsloftet, det kan godt være, at vi også så nogle, inden det blev indført, men kontanthjælpen har jo ikke været høj på noget tidspunkt. Årsagen er da, at folks økonomi krakelerer. Det er det, kommunerne siger til os. Hvor længe skal de her familier vente?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Kommunerne har jo mange muligheder for at sætte ind for at hjælpe familier, der er i den her situation, og mit indtryk er, at det gør kommunerne også i stor udstrækning.

Jeg ved ikke, om fru Lissa Mathiasen har dokumentation for påstanden om, at man ikke har nogen alternativ bolig at flytte til. Vi kan i hvert fald ikke bruge kommuneundersøgelsen til at sige, at de ikke finder et andet sted at bo, enten ved kommunens hjælp eller på egen hånd.